

Міністерство освіти і науки України
Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника
Навчально-науковий юридичний інститут
кафедра теорії та історії держави і права

**Методичні вказівки для проведення семінарських
занять**
для студентів заочної форми навчання
з вибіркової навчальної дисципліни
«Історія вчень про державу і право»
спеціальність 081 «Право»

Івано-Франківськ-2020

Саветчук Н.М. Методичні вказівки для проведення семінарських занять для студентів заочної форми навчання з вибіркової навчальної дисципліни «Історія вчень про державу і право»

Схвалено на засіданні кафедри теорії та історії держави і права Навчально-наукового Юридичного інституту Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, протокол № 11 від 27.05.2019р.

Затверджено Методичною радою від 21.06.2019, протокол №5

Затверджено Вченою радою Навчально-наукового юридичного інституту

Від 20.02. 2020 р., протокол № 5

Рецензенти:

Присташ Л.Т. – к.ю.н., доцент, завідувач кафедри теорії та історії держави і права ННЮІ Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Петровська І.І. – к.ю.н., доцент кафедри конституційного, міжнародного та адміністративного права ННЮІ Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Методичні вказівки для проведення семінарських занять для студентів заочної форми спеціальності 081 «Право» містять: програму навчальної дисципліни; перелік тем та планів до семінарських занять, короткий виклад матеріалу до кожної теми; контрольні питання; перелік необхідної для вивчення літератури; тематику рефератів та словник термінів та понять.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1. Програма курсу.....	6
РОЗДІЛ 2. Семінарські заняття.....	9
РОЗДІЛ 3. Тематика рефератів.....	14
РОЗДІЛ 4. Словник термінів та понять.....	15
РОЗДІЛ 5. Перелік основних джерел та літератури до всіх тем курсу.....	20

ВСТУП

Особливістю сучасного етапу розвитку державно-правової реальності в українському суспільстві є його перехідний характер. У зіткненнях різних суспільних сил шукають свого розв'язання застарілі суперечності, успадковані від минулого. В той же час, здійснюються відповідні зусилля для закладення основ сучасних і майбутніх перетворень. Тобто, йде пошук шляхів впорядкування суспільного життя, точніше формування в Україні громадянського суспільства і відповідної йому соціально-правової держави, забезпечення реалізації прав і свобод людини. В зв'язку з тим, визріла об'єктивна потреба в створенні міцного юридичного підґрунтя процесів перехідного суспільства і така важлива проблема як здійснення правильних, надійних і ефективних реформ органів держави і правової системи. Зрозуміло, що для досягнення таких цілей і позитивного їх вирішення особлива увага повинна бути звернута на такі феномени як держава і право, які мали і мають потужний вплив як на окрему людину, так і на все суспільство. Однак поверхове розуміння ролі держави і права в суспільстві, а звідси теоретичні прорахунки можуть призвести не до прогресу, а до суттєвих помилок в державотворчих процесах.

Важливим в цьому плані є звернення до історії вчень про державу і право мислителів, філософів, юристів, політиків, які створили фундаментальні державно-правові концепції, теорії, ще з античних часів подавали ідеї щодо удосконалення держави і права. Це дасть можливість студентам, майбутнім спеціалістам в галузі правознавства, що матимуть справу з державним будівництвом, забезпеченням принципу верховенства права та інших правових принципів в суспільстві, більш глибоко зрозуміти сутність цих суспільних феноменів, їх призначення. І на основі цих знань бути активними і добре підготовленими учасниками сучасних творчих державно-правових процесів, вміти правильно, критично оцінити реалії та тенденції, що відбуваються в державному і правовому житті українського суспільства. Підкреслимо, вивчення історії світової державно-правової думки дає можливість з'ясувати процес виникнення та розвитку правових категорій, зрозуміти їх природу, характер взаємозв'язку суспільства, держави, права і особи, сутність праворозуміння в західних демократіях та перехідних суспільствах, а також особливості правових систем сучасності. Тому ознайомлення з даними вченнями дає можливість краще зрозуміти сутність сучасних держав і правових систем, тенденції, здобутки в державному і правовому житті, визначити шляхи удосконалення соціуму.

Таким чином, через дослідження вчень про державу і право студенти повинні навчитись враховувати та поважати досвід попередників щодо удосконалення інститутів державної влади та правової системи, які в найбільш оптимальний спосіб виконували б покладені на них функції та відповідали потребам людини і суспільства.

Водночас опрацювання пропонованого методичного матеріалу та рекомендованих літературних джерел із курсу буде сприяти усвідомленню студентами процесу формування загальнолюдських державно-правових цінностей та необхідності утвердження в соціальній практиці принципів верховенства права, демократії та правової держави, створення дійових механізмів забезпечення прав і свобод людини і громадянина. Знання історії світової та вітчизняної державно-правової думки в поєднанні із знаннями, отриманими при вивченні теорії держави і права, історико-теоретичних та галузевих юридичних дисциплін будуть сприяти формуванню правової культури майбутніх юристів, забезпечать поєднання набутих теоретичних знань з практикою, розумінню сутності процесів у суспільстві та визначення своєї ролі в цих процесах.

В процесі вивчення дисципліни студенти повинні **знати**:

- становлення та розвиток вчень про державу і право від найдавніших часів до сьогодення;
- процес поступового осягнення людською думкою суті держави і права;
- суть конкретних вчень про державу і право видатних мислителів політиків, правників, які теоретично обґрунтовані та концептуально викладені;
- різні підходи щодо розуміння держави і права, їх походження та призначення;
- наукові визначення (дефініції) держави і права тими чи іншими мислителями.

вміти :

- проаналізувати суть конкретних вчень, їх зміст;
- порівняти якою мірою ті чи інші вчення успадковують політико-правову думку минулих поколінь і скільки в них нового, якою є їхня соціальна цілісність за сучасних умов;
- проаналізувати кожен державно-правову теорію, концепцію, визначити її місце і час у системі знань того чи іншого стану розвитку суспільства;
- визначити практичне значення ідей, теорій, концептуальних підходів вчених минулих часів і сучасності для сьогодення і, зокрема, для конкретних заходів що їх здійснює наш народ для творення незалежної української держави.

РОЗДІЛ 1. ПРОГРАМА КУРСУ

Змістовий модуль 1. Теоретичні основи «Історія вчень про державу і право» як науки та навчальної дисципліни

Тема. Історія вчень про державу і право як наука і навчальна дисципліна

Закономірності виникнення та розвитку вчень про державу і право. Предмет історії вчень про державу і право. Методи вивчення історії вчень про державу і право. Місце дисципліни „Історія вчень про державу і право” в системі навчальних дисциплін. Джерела, структура, завдання та значення курсу. Теоретичне і практичне значення історії політико-правових вчень.

Змістовий модуль 2. Вчення філософів про державу і право від найдавніших часів до сьогодення.

Тема. Державно-правові вчення в Стародавньому світі (Індія, Китай, Греція, Рим)

Перші політико-правові вчення в Стародавньому світі. Розвиток політико-правової думки в Індії, Єгипті, Китаї. Вчення Конфуція про державу і право. Учення даосизму про державу і право.

Розвиток політико-правової думки в Стародавній Греції. Вчення Гомера, Піфагора, Демокріта. Вчення про державу і право Сократа. Філософська основа вчень про державу і право Платона. Справедливість за Платоном. Проекти ідеальної держави в трактатах Платона „Держава”, „Закони”. Класифікація Платоном форм держави.

Вчення про політику, державу і право Арістотеля. Правильні і неправильні форми держави за Арістотелем.

Загальна характеристика державно-правової концепції римських мислителів. Політико-правові ідеї Лукреція Кара. Вчення стоїків.

Теорія циклічності форм держави Полібія. Вчення про державу і справедливість Цицерона. Ідея природного права Цицерона. Сенека про загальну рівність.

Римські юристи.

Тема. Особливості вчень про державу і право в епоху Середньовіччя

Загальна характеристика доби Середньовіччя. Виникнення християнських державно-правових ідей. Політико-правове вчення А.Августина. Ранньохристиянські ідеї Августина про сутність держави. Августин про сутність закону і права.

Теологічна теорія походження держави за Ф. Аквінським. Види законів, сутність і використання державної влади.

Світська теорія держави М. Падуанського: походження держави, виборна і спадкова монархія; верховенство закону в державі та його значення в суспільстві; розмежування законів світських і церковних.

Тема . Державно-правові вчення в Західній Європі в XV – XVII ст.

Соціально-політична характеристика епохи та її відображення в політичній та правовій свідомості. Політичні та правові ідеї Відродження і Реформації. Європейський гуманізм.

Вчення про політику і державу Н. Макіавеллі, його ставлення до методів здійснення державної влади, до співвідношення форм держави у справі забезпечення могутньої та централізованої країни. Обґрунтування Н. Макіавеллі монархічної форми державного правління.

Державно-правові погляди Гуго Гроція. Гроцій про право і процес його виникнення.

Вчення Гобса про державу і право в трактаті „Левіафан”. Т.Гоббс про процес становлення і розвитку держави.

Вчення Дж. Локка про державу і право. «Тріада» Дж. Локка.

Ж. Боден про ознаки держави та державний суверенітет. Право у характеристиці Ж.Бодена.

Вчення про державу і право Б. Спінози. Характеристика Б.Спінозою форм правління.

Тема. Державно-правові вчення представників французького Просвітництва

Загальна характеристика Просвітництва. Тлумачення вченими-просвітителями ідеї суспільного договору. Політико-правові погляди Вольтера.

Державно-правова доктрина Монтеск'є. Монтеск'є про розподіл влад, форми державного правління та «дух» законів.

Революційно-демократичне вчення Руссо: природа людини, походження і сутність держави, теорія народного суверенітету, організація державної влади.

Політико-правові міркування Д.Дідро. Погляди на державу і право Гольбаха та Гельвеція.

Державно-правові ідеї Дж. Віко. Державно-правові ідеї Беккарія.

Тема. Політична думка у США періоду боротьби за незалежність

Характеристика цього періоду. Погляди на державу і право Т. Пейна. Т. Пейн про форми правління., про ідею народного суверенітету.

Ідеї держави і права Б. Франкліна. Конституційні погляди Т. Джефферсона.

Державно-правове вчення Дж. Адамса. Основні принципи державного устрою та форми правління у вченні Дж. Адамса.

Ідея централізованої федеральної влади А. Гамільтона. Погляди на державу і право Дж. Едісона.

Тема. Політико-правові вчення в Німеччині в кінці XVIII – поч. XIX ст.

Філософські основи політико-правових вчень цього періоду. Вчення про державу і право І. Канта. Поняття і призначення права. Теорія правової держави. Співвідношення права і держави, концепція міжнародного права.

Державно-правове вчення Гегеля. Історичний розвиток суспільства як процес в усвідомленні свободи. Філософія права, поняття права і закону. Співвідношення держави і громадянського суспільства.

Теоретична концепція права Й. Фіхте. Теорія «замкнутої торгової держави» Й. Фіхте.

Тема. Вчення про державу і право представників лібералізму у Англії та Франції (XIX ст.)

Історична школа права як особливий напрям правової думки. Державно-правові погляди Гуго. Правове вчення Савіньї. Державно-правова концепція Пухти.

Характеристика державно-правових вчень представників французького та англійського лібералізму. Аналіз державно-правового вчення Б. Констана. Вчення Констана про право і закон. Поняття свободи за Констаном. Констан про форми держави, систему її органів та політичний ідеал.

Правове вчення Дж. Міля. Концепція правової держави Дж. Міля.

Теорія демократії і свободи Токвіля. Концепція конституційної держави А. Токвіля.

Ідеї демократизації політичних і правових інститутів держави у вченні І. Бентама. Види законів за І. Бентамом.

Тема. Політико-правові вчення в Росії (XIX- поч. XX ст.)

Анархічне вчення М. Бакуніна. Проблеми утвердження абсолютизму в творчості Феофана Прокоповича. Концепція права О. Соловйова.

Вчення про державу і право Б. Чичеріна. Філософія права Чичеріна. Новгородцев про функції права в державі. Державно-правові вчення Семена Десницького. Внесок у розвиток державно-правової теорії Олександра Радищева. Державно-правові реформи Михайла Сперанського. Вчення про державу і право П. Пестеля.

Державно-правова доктрина М. Муравйова .

Тема. Становлення і розвиток вітчизняної державно-правової думки

Становлення поглядів на державу і право в ранньофеодальній Київській Русі. «Слово про закон і благодать» митрополита Іларіона. Трактатування верховенства світської влади в „Збірнику Святослава" та «Повчанні» Володимира Мономаха. Ідея централізації держави у „Повісті минулих літ" та „Слові о полку Ігоревім".

Українська політико-правова думка XVI-XVII ст. Загальна характеристика. С. Оріховський –Роксолан, П. Могила, Б. Хмельницький, І. Мазепа, П. Орлик – та їхнє вчення про державу і право.

Політико-правові вчення XIX-XX ст. Кирило-Мефодіївське товариство. Вчення про державу і право М. Костомарова.

Погляди на державу та право М. Драгоманова. Права людини, права нації – основа політико-правової концепції М. Драгоманова.

Ідея політичної національної самостійності в творчості видатного українського мислителя І. Франка. Філософія права та сутність суспільно-політичного ідеалу І. Франка.

Роль М. Грушевського у становленні української державності. Вчення про походження держави та механізм утримання влади. Концепція української національної держави.

Соціал-демократична модель української національної держави і права в творчості В. Винниченка.

Політико-правові теорії в Україні кінця XX- поч. XXI с. Особливість поглядів В. Липинського на побудову української державності. Поняття „класократії" і «територіального патріотизму» за В. Липинським.

Націоналізм як напрямок в українській державно-правовій думці. Загальна характеристика. Основні положення праці М. Міхновського „Самостійна Україна".

Д. Донцов – теоретик та ідеолог українського національного руху та його державна доктрина..

Тема. Державно-правові ідеї соціалізму та марксизму

Погляди на державу і право соціалістів-утопістів Т. Мора, Дж. Кампанелли, Сен-Сімона, Фур'є, Оуена. Загальна характеристика ідей утопічного соціалізму.

Державницькі ідеї Маркса та Енгельса. Маркс та Енгельс про майбутнє суспільного розвитку.

Тема . Західноєвропейські державно-правові концепції ХХ століття

Державно-правові ідеї епохи та їх характеристика. Поняття теорії позитивізму: юридичний позитивізм, прагматичний позитивізм і позитивістський нормативізм Кельзена. Сутність соціологічної юриспруденції. Вчення про право Р. Паунда. Погляди на право Л. Дюгі. Психологічна теорія права Л. Петражицького.

Теорія природного права та сутність сучасних концепцій „відродженого” природного права. Теорія природного права.

Сучасні теорії держави. Теорія правової держави: історичний аспект. Теорія еліт, бюрократії і технократії. Теорія соціальної держави, держави „загального блага”.

РОЗДІЛ 2. СЕМІНАРСЬКІ ЗАНЯТТЯ

Тема. Державно – правові вчення в Стародавньому світі (Китай, Греція, Рим)

Погляди на державу та право в Стародавній Греції десь з VI сто до н.е. починають складатися в окрему систему знань, держава і право стають об'єктом дослідження багатьох мислителів і філософських шкіл.

Платон є один з тих грецьких мислителів, чії письмові твори дійшли до нас. Мислитель запропонував модель справедливої ідеальної держави. Справедливість, за Платоном, полягає у тому, що кожний займається своєю справою, ніхто не повинен привласнювати чужого і втрачати свого. Аналізуючи форми правління, філософ віддає перевагу аристократії, критикує демократію, олігархію й тиранію. Ідеальна держава перебуває у постійному розвитку. Спочатку вона трансформується в тимократію (правління військових), а та в свою чергу – в олігархію (правління багатих). Наступною за олігархією є демократія, яка утверджуючи свободу, готує тим самим свою загибель через всездозволеність і надмірність свободи. Тому Платон надає перевагу владі царів та аристократії.

Держава і право, порядок і закон, свобода і справедливість були об'єктами дослідження ще одного видатного філософа періоду Античності — Арістотеля. Мислитель вважає, що держава є продуктом природного розвитку, тобто вона виникає поступово, природним шляхом. Поняття "право" і "справедливість" у Арістотеля тісно пов'язані між собою, але не тотожні. Право уособлює собою політичну справедливість і служить нормою регулювання політичних відносин людей. Право як політичне явище Арістотель ділить на природне, тобто таке, яке має однакове скрізь значення, і волеустановлене, як державне благо – закони, звичаї.

Особливо системними і ґрунтовними були вчення Марка Тулія Цицерона і римських юристів. Цицерон наголошував, що основою держави є прагнення людей жити разом, а осередком є сім'я. Держава – це узгоджене правове утворення, здобуток народу, це об'єднання багатьох людей, що пов'язані між собою, перш за все, погодженістю в питаннях права і спільності їх інтересів. Разом з тим, він підкреслює особливий зв'язок держави та власності і зауважує, що основною метою держави є охорона власності народу в цілому й окремо кожного громадянина. Отже, на думку Цицерона, причина походження

держави в природній потребі людей жити разом, бути об'єднаними в суспільстві. Але це не будь-яке об'єднання людей, а правове, де діє загальний правопорядок.

Питання для обговорення:

1. Розвиток правового вчення у Стародавньому Китаї. Концепція даосизму.
2. Розвиток політико-правової думки в Стародавній Греції (Піфагор, Геракліт, Демокріт, Сократ).
3. Філософська основа вчень про державу і право Платона:
 - справедливість за Платоном.;
 - проекти ідеальної держави в трактатах Платона „Держава”, „Закони”;
 - класифікація мислителем форм держави.
4. Вчення про політику, державу і право Арістотеля:
 - держава – продукт природного розвитку;
 - правильні і неправильні форми держави;
 - вчення про право та види справедливості.
5. Державно-правове вчення Цицерона.

Контрольні питання:

1. Що таке „ідеальна держава” для піфагорійців?
2. Чому Сократа називають принциповим поборником законності?
3. Якою бачив державу у майбутньому Платон?
4. Які засоби пропонував Арістотель для подолання державних переворотів і забезпечення стабільності суспільства?
5. Які два види справедливості розрізняв Арістотель?
6. На які категорії поділяв людей Геракліт?
7. Хто з давньогрецьких філософів вперше сформулював концепцію договірних відносин між державою і громадянином?
8. Який еволюційний шлях виникнення держави у Арістотеля?
9. Назвіть три ознаки конституційного правління у вченні Арістотеля?
10. Назвіть принципи справедливого врядування за Цицероном.

Ключові терміни та поняття: даосизм, Закон Дао, концепція, патріархальна сім'я, поліс, політія, тимократія, анархія.

Реферати:

1. Політична і правова думка давнього Китаю.
2. Політико-правова думка давньої Індії.
3. Платон та його правова доктрина в працях «Держава», «Закони», «Політика».
4. Державно-правові погляди римських юристів (Гай, Модестін, Павел, Ульпіан).

Рекомендована література:

1. Демиденко Г.Г. Історія вчень про державу і право: курс лекцій. Х.: Право, 2013. 414 с.
2. Зозуля Є. В., Туренко О. С., Іванов І. В. Історія вчень про державу і право : навч. посіб. Херсон: «Олді-Плюс», 2018. 308 с.
3. Історія вчень про державу і право: підручник / за ред. проф. Г. Т. Демиденка, проф. О. В. Петришина. Х.: Право, 2014. 528 с.
4. Історія вчень про державу та право: навчальний посібник для підготовки до іспитів. К.: «Центр учбової літератури», 2013. 184 с.
5. Кормич А. І. Історія вчень про державу і право: навч. посібник. 4-те вид., доповн., у 2-х част. Київ : Алерта, 2015. 416 с.
6. Мироненко О.М. Історія вчень про державу і право: навч. посіб, К.: ВЦ «Академія», 2010. 456 с.

7. Мірошніченко М. І., Мірошніченко В. І. Історія вчень про державу і право: Навчальний посібник. К.: Атіка, 2007. 224 с.
8. Орач Є.М. Історія політичних і правових вчень: навчальний посібник К.:Атіка, 2005. 560 с.
9. Орленко В. В. Історія вчень про державу та право: посіб. для підготов. до іспитівК.: Вид. ПАЛИВОДА А. В., 2007. 204 с.
10. Осауленко О.І. Історія вчень про державу і право: посібник для підготовки до іспитів. Київ : Ліпкан О.С., 2010. 196 с.
11. Саветчук Н.М. Історія вчень про державу і право: навчально-методичний посібник для студентів II- курсу денної та заочної форми навчання. Івано-Франківськ: Прикарпатський національний університет імені В.Стефаника, 2011. 132с.
12. Світова класична думка про державу і право: навч.посібник. К.: Юрінком Інтер, 1999. 400с.
13. Трофанчук Г. І. Історія вчень про державу і право: навч. посіб. для дистанц. навчання. К.: Ун-т «Україна», 2004. 210 с.
14. Шульженко Ф. П. Історія політичних і правових вчень.: підручник. К.: Юрінком інтер, 2007. 464 с.
15. Тетарчук І.В. Історія вчень про державу і право.Навч.посібник для підготовки до іспитів. Київ: Центр учбової літератури, 2019. 184 с.

Тема. Становлення і розвиток вітчизняної державно-правової думки

Політико-правові погляди Б. Хмельницького детально викладені у його статтях, які були написані в березні 1654 року. Аналізуючи їх, можна зробити висновок, що в сучасному розумінні мова йде про автономію України: за громадянами України залишаються їхні майнові права, більше того, цар повинен дати на володіння майном жалувані грамоти. Б. Хмельницький вважав, що вся влада на території України повинна зосереджуватися в руках гетьмана, який обирається демократичним шляхом без участі представників царя.

Саме І. Мазепа першим висунув ідею незалежної української держави, підняв цю ідею на висоту загальнонаціональної історичної мети.

П. Орлик передбачав повне звільнення України і встановлення своєї державності. Перша в світі Конституція визначала державний статус України, її внутрішній устрій та міжнародне становище. Конституцією визначався національно-державний суверенітет України, до неї повинні були увійти всі історичні землі по обидва боки Дніпра.

У своїй державно-правовій концепції М. Драгоманов пропонує парламентську державу із засадами самоуправління. Цінність політичного вчення Драгоманова полягає в тому, що воно спрямоване на захист прав і свобод людини, на пріоритет особи перед державою, на відповідальність держави перед громадянином у випадку порушення його прав.

За вченням І.Франка, із появою приватної власності виникає і держава з притаманними їй апаратами управління і примусу. І.Франко — категоричний противник необмеженої монархії. Він вважав, що людина споконвіку прагне до єдиної мети — щастя. А щоб досягти цього, треба змінити суспільний лад — монархію. І.Франко підкреслював, що кожна нація має природне право на політичну самостійність. Він висунув ідею української самостійної соборної держави.

В.Липинський вказує на три можливих варіанти державного будівництва в Україні: демократична республіка, охлократична диктатура і класократична монархія. Класократична монархія – це така форма правління, де активна меншість приходить до керівництва шляхом вибору кращих представників усіх класів суспільства, а об'єднуючим центром держави є спадковий монарх. Майбутня Українська держава, за Липинським, – це незалежна монархія із спадковою передачею влади

М.Міхновський дотримувався класичного розподілу влади на законодавчу, виконавчу та судову. Законодавча влада здійснюється двопалатним парламентом (Радою представників і Сенатом), який формується шляхом загальних, прямих, рівних, виборів при таємному голосуванні. Виконавча влада має належати Президенту Всеукраїнської спілки. Судова влада належала судам і суддям

Передумовою становлення незалежної України Д.Донцов вважав створення національної еліти, інтелектуальної меншості, яка б об'єднувала інших на побудову незалежної національної держави. Ідею нації Донцов розглядав як головну рушійну силу народу. Українська нація як самосвідома, суспільна, культурна, правова і політична одиниця є передумовою створення власної держави.

Питання для обговорення:

1. Становлення поглядів на державу і право в Київській Русі.
2. Політико-правові погляди Б. Хмельницького.
3. Ідея незалежної держави у поглядах І. Мазепи та П.Орлика.
4. Погляди на державу і право М. Драгоманова та І.Франка.
5. Погляди В. Липинського на походження держави.
6. М. Міхновський та Д. Донцов і їх державна доктрина.

Контрольні питання:

1. Які теоретичні концепції взаємовідносин духовної і світської влади домінували в Київській Русі?
2. Хто у Київській Русі започаткував ідею єдинодержавності?
3. В чому полягає історична заслуга І. Мазепи як українського державотворця?
4. Окресліть поділ державної влади в Україні за Конституцією П.Орлика.
5. Яку форму держави Драгоманов вважав найкращою?
6. Назвіть гілки влади та їх органи за концепцією Драгоманова.
7. Які проблеми державного характеру піднімав Б. Хмельницький у „Договірних статтях”?
8. Що мріяв змінити І. Мазепа на українських землях?
9. В чому геніальність державно-правових поглядів І. Франка?
10. Які варіанти державного будівництва в Україні запропонував В. Липинський?
11. Яким уявляв майбутнє правління Української держави В. Липинський?
12. Охарактеризуйте погляди Д. Донцова на державу і право як теоретика та ідеолога українського націоналістичного руху?

Ключові терміни та поняття: класократія, націоналізм, федералізм.

Реферати:

1. Політико-правове вчення Я.Козельського.
2. Політико-правова доктрина С.Подолинського.
3. Націонал-державницькі погляди Д.Донцова.
4. М.Козачинський та його внесок в розвиток української політико-правової думки.
5. Самостійницькі та монархістські погляди В.Липинського.
6. Автономно-федералістична концепція М.Драгоманова.

Рекомендована література:

1. Демиденко Г.Г. Історія вчень про державу і право: курс лекцій. Х.: Право, 2013. 414 с.
2. Зозуля Є. В., Туренко О. С., Іванов І. В. Історія вчень про державу і право : навч. посіб. Херсон: «Олді-Плюс», 2018. 308 с.
3. Історія вчень про державу і право: підручник / за ред. проф. Г. Т. Демиденка, проф. О. В. Петришина. Х.: Право, 2014. 528 с.
4. Історія вчень про державу та право: навчальний посібник для підготовки до іспитів. К.: «Центр учбової літератури», 2013. 184 с.

5. Кормич А. І. Історія вчень про державу і право: навч. посібник. 4-те вид., доповн., у 2-х част. Київ : Алерта, 2015. 416 с.
6. Мироненко О.М. Історія вчень про державу і право: навч.посіб, К.: ВЦ «Академія», 2010. 456 с.
7. Мірошніченко М. І., Мірошніченко В. І. Історія вчень про державу і право: Навчальний посібник. К.: Атіка, 2007. 224 с.
8. Орач Є.М. Історія політичних і правових вчень: навчальний посібник К.:Атіка, 2005. 560 с.
9. Орленко В. В. Історія вчень про державу та право: посіб. для підготов. до іспитівК.: Вид. ПАЛИВОДА А. В., 2007. 204 с.
10. Осауленко О.І. Історія вчень про державу і право: посібник для підготовки до іспитів. Київ : Ліпкан О.С., 2010. 196 с.
11. Саветчук Н.М. Історія вчень про державу і право: навчально-методичний посібник для студентів II- курсу денної та заочної форми навчання. Івано-Франківськ: Прикарпатський національний університет імені В.Стефаника, 2011. 132с.
12. Світова класична думка про державу і право: навч.посібник. К.: Юрінком Інтер, 1999. 400с.
13. Трофанчук Г. І. Історія вчень про державу і право: навч. посіб. для дистанц. навчання. К.: Ун-т «Україна», 2004. 210 с.
14. Шульженко Ф. П. Історія політичних і правових вчень.: підручник. К.: Юрінком інтер, 2007. 464 с.
15. Тетарчук І.В. Історія вчень про державу і право.Навч.посібник для підготовки до іспитів. Київ: Центр учбової літератури, 2019. 184 с.

РОЗДІЛ 3. ТЕМАТИКА РЕФЕРАТІВ

1. . Закономірності виникнення та розвитку вчень про державу і право.
2. Історія вчень про державу і право як самостійна дисципліна та її місце в системі навчальних дисциплін.
3. Політична і правова думка давнього Китаю.
4. Політико-правова думка давньої Індії.
5. Платон та його правова доктрина в працях «Держава», «Закони», «Політика».
6. Державно-правові погляди римських юристів (Гай, Модестін, Павел, Ульпіан).
7. Загальна характеристика політико-правових поглядів середньовічного суспільства.
8. Теологічна концепція отців католицької церкви.
9. Правові вчення епохи Відродження та Реформації. Загальна характеристика.
10. Вчення Ж.Бодена про державний суверенітет.
11. Тріада невід’ємних прав людини та гарантії їх реалізації.
12. Політико-правова доктрина Дж.Локка.
13. Природно-правова доктрина Гуго Гроція.
14. Політико-правові погляди Монтеск’є.
15. Теорія народного суверенітету Ж.Руссо.
16. Політико-правова доктрина Вольтера.
17. Теорія реформ держави і права Вільгельма Гумбольдта.
18. Проблема індивідуальної свободи в політико-правових поглядах А.Токвіля.
19. Лібералізм як напрям у політичних і правових вченнях: загальна характеристика.
20. Політико-правове вчення Я.Козельського.
21. Політико-правова доктрина С.Подолінського.
22. Націонал-державницькі погляди Д.Донцова.
23. Суспільно-політичні погляди у творчості Лесі Українки.
24. Погляди на державу, її роль і місце в суспільстві С. Подолінського
25. М.Козачинський та його внесок в розвиток української політико-правової думки.
26. Самостійницькі та монархістські погляди В.Липинського.
27. Автономно-федералістична концепція М.Драгоманова.
28. Відродження теорії природного права. Ж.Марітен.

29. Ідея природного права. Р.Штаммлер.
30. Правова доктрина солідаризму Леона Дюгі.
31. Школа «вільного права». Загальна характеристика.
32. Вчення про державу і право М. Грушевського.
33. М. Грушевський і його значення в становленні української державності.
34. Соціал-демократична модель української національної держави і права в творчості і програмних документах В. Винниченка.
35. Особливості підходів до праворозуміння Б. Кістяківського.
36. Правова теорія позитивізму (О. Конт. Д. Остін).
37. Юридичний позитивізм (нормативізм) Кельзена.
38. Соціологічний позитивізм Р.Ієрінга.
39. Сучасна соціологічна концепція права Р. Паунда.
40. Концепція солідаризму Л. Дюгі.

РОЗДІЛ 4. Словник термінів та понять

Абсолютізм (від лат. absolutus — необмежений, самодержавство, абсолютна монархія) — форма правління державою, за якої верховна влада (суверенітет тощо) належить одній особі (царю, імператору, королю тощо), та для якої характерний найвищий ступінь централізації державної влади.

Аверроїзм - вчення арабського філософа Ібн Рушді, яке заперечувало акт одночасного божественного творіння світу і визнавало Бога як першопричину всього суцього.

Автохтонне населення – (грец. — місцевий, корінний) племена та народи, які споконвічно проживали у тій чи іншій місцевості, на певній території, тобто корінні жителі країни, або етнічні спільноти, що виникли на даній території.

Адекватний — рівний, цілком відповідний, тотожний. Адекватне пізнання — пізнання, яке точно відображає реальну дійсність.

Анархізм — суспільно-політична течія, що прагне до максимально можливого визволення особистості, виступає за негайне знищення всякої державної влади шляхом стихійного бунту мас і створення федерації дрібних автономних асоціацій виробників і споживачів (союзи громад). Мета анархізму — створення вільної організації суспільства з інститутами громадського самоуправління, яке обходиться без влади людини над людиною. Ідеї анархізму остаточно сформувалися в 19 столітті.

Анархія — (від грец. — безвладдя) — політичний устрій, в якому індивіди вільно співпрацюють як рівні. Слово анархія часто вживається в сенсі повного хаосу і безпорядку, хоча в теорії це не так.

Апологетика - система раціоналістичних аргументів, що має на меті довести істинність тієї чи іншої релігії, системи вірувань чи поглядів. Апологет — особа, що розробляє таку систему, захищає певну систему поглядів за допомогою логічної, раціоналістичної аргументації.

Апріорі (лат. — первісно) — наявне у свідомості людини знання, що передусе досвіду, є філософським терміном.

Апробація – (від лат. – схвалення, визнання) перевірка життям, практикою.

Аристократія (від грецького — найкращий і — правити, тобто влада найкращих) — форма державного ладу, за якої правління здійснюється представниками

родової знаті. Аристократією називають форму правління, при якій державна влада зосереджена в руках привілейованої освіченої знатної меншості.

Аскет - особа, яка вдовольняється у житті мінімальним, без претензій на багатство і задоволення забаганок.

Аскетизм — релігійно-етичне вчення, за яким придушення людиною своїх фізичних потреб наближує її до божества, до «царства небесного». Аскетизм проповідує відлюдництво, безшлюбність, самотуртури, зречення радощів життя і тому подібне.

Аскетичний спосіб життя - відмова від життєвих благ і спокус.

Асоціація (суспільство) — союз, спілка, товариство, об'єднання для досягнення спільної мети.

Баскак — представник влади на місцях у Золотій Орді, якій відав питаннями зібрання податей, данини, володів військовою, адміністративною та судовою владою.

Брахмани – найпривілейованіша суспільна група стародавньоіндійського суспільства, яка складалася із священнослужителів та жреців. Брахмани мали велике значення в розвитку індійської думки та індуїстської філософії.

Варни - замкнуті соціальні групи стародавньоіндійського суспільства, на які поділялось вільне населення за своїм походженням. Традиційно існує чотири варни: жреці-брахмани, воїни-кшатрії, торговці-вайшії, землероби-шудри.

Веди - священна книга давніх індійців, яка була створена в II-I тис. до н.е. і записана ведичним санскритом.

Гетьман (від нім. — начальник) — назва вищих воєначальників у таких державних і військово-державних утвореннях як Велике князівство Литовське, Королівство Польське. В умовах сьогодення вживається метафорично у відношенні до сучасних можновладців.

Даосизм — китайське традиційне вчення, в якому присутні елементи релігії, містики, гадань, шаманізму, медитацій, а також традиційна філософія і наука.

Делегування — означає, як правило, передачу функцій, повноважень на певний час із збереженням у делегуючого суб'єкта права повернути їх до власного виконання.

Демократія (з грец. «влада народу») — політичний режим, за якого єдиним легітимним джерелом влади в державі визнається її народ. При цьому управління державою здійснюється народом або безпосередньо (пряма демократія), або опосередковано, через обраних представників (представницька демократія).

Десакраліація – заперечення святості чи священності чогось.

Дигести – зведення уривків з творів римських юристів, складова частина кодифікації Юстиніана; основна частина візантійської кодифікації права (видана в 529 р.), відомої пізніше як Зведення цивільного права.

Догма - твердження (як правило, релігійне), яке не вимагає доказу.

Доктрина — вчення, наукова або філософська теорія, політична система, керівний теоретичний чи політичний принцип (наприклад, військова доктрина) або нормативна формула.

Домінуючий – панівний, що владорує над іншими.

Дотація – грошова підтримка з боку держави.

Дуалізм влади - подвійність державної влади, поділ її між різними інституціями країни.

Закономірність - певна впорядкованість подій, факторів, обставин життя.

Закон Дао — стародавньокитайський закон про вічну гармонію природи і людського суспільства.

Експансія — розширення сфери панування, впливу, поширення чого-небудь за початкові межі (територіальна, економічна і політична експансія). Прагнення держави до захоплення нових територій, колоній, ринків збуту в інших країнах.

Етатизація – одержавлення тієї чи іншої сфери суспільного буття.

Ідеал – уявлення про найвищу досконалість, найвищу мету, найвищу цінність, взірць чогось, до якого треба прагнути.

Ідея (грец. — початок, принцип) — форма духовно-пізнавального відображення певних закономірних зв'язків та відношень зовнішнього світу, спрямована на його перетворення.

Індульгенція (лат. — дозволяю) — у римо-католицькій церкві, відпущення тимчасових покарань за вже прощені Богом гріхи в таїнстві примирення.

Інтеграція (від лат. ціле, відновлення) — поєднання, взаємопроникнення. Це процес об'єднання будь-яких елементів (частин) в одне ціле. Процес взаємозближення і утворення взаємозв'язків.

Ієрархія — система взаємного підпорядкування, поділ на вищі й нижчі посади, чини; суворий порядок підлеглих нижчих щодо посади або чину осіб вищим. У ієрархії між її членами діють вертикальні зв'язки — відносини субординації.

Канонічне право (від грец. — правило, норма) — сукупність норм церковного права, які встановлені церковними соборами та постановами пап і визначають організацію церкви, її внутрішній розпорядок, відправлення культу, а також норми моралі, родинних відносин і, певною мірою, норми цивільного, кримінального та судового права (за умови, якщо вони санкціоновані й забезпечуються державою).

Касты - професійні суспільні верстви, ендогамні спадкові замкнені групи людей, які зв'язані традиційними професіями і займають певне місце в соціальній ієрархії. Касты існували в різних формах у багатьох стародавніх і середньовічних державах.

Категоричний імператив — фундаментальний моральний принцип Канта. За Кантом, існує один і тільки один фундаментальний моральний принцип: діяти так, щоб завжди розглядати інших людей як цілі, і ніколи тільки як засіб. Цей принцип є імперативом (командою), і він є категоричним (застосовується без винятків, у всіх випадках, місцях і обставинах).

Класократія — одна із форм державного управління. Термін запропоновано В. Липинським в його теорії українського консерватизму (також теорія українського монархізму, чи як він сам її називав теорія українського гетьманського націоналізму). Це форма державного устрою, яка відзначається рівновагою між владою і свободою, між силами консерватизму і прогресу. В основу такого устрою повинна бути покладена правова, «законом обмежена і законом обмежуюча» конституційна монархія. На чолі держави має бути монарх (гетьман), влада якого передається в спадок і є легітимною.

Консули - посадові особи Римської республіки, які займали найвищий щабель владної піраміди.

Концепція (лат. — розуміння) — система поглядів на ті чи інші явища, процеси; спосіб розуміння, трактування певних явищ, подій; ідея певної теорії.

Критерій — мірило для визначення, оцінки предмета або явища, ознака, взята за основу класифікації, необхідна умова і достатня умова — види умов зв'язку суджень.

Лімітованість - суворе дозування, обмеженість у чомусь.

Модернізація — перехід від традиційного аграрного суспільства до світського, міського й індустріального. Переважною більшістю теоретиків розглядається як соціальний та цивілізаційний процес спрямованої трансформації суспільств, який розгортався протягом XVI–XX ст.

Монархія (від грец. — єдиновладдя, єдинодержавність) — форма державного правління, за якої найвища державна влада повністю (необмежена, абсолютна монархія) або частково (обмежена, конституційна монархія) належить одній особі — спадкоємному монархові.

Мораль — система поглядів, уявлень, норм та оцінок, що регулюють поведінку людей у суспільстві.

Меркантилізм — в широкому розумінні — переважання матеріальних, фінансових інтересів над усіма іншими. В більш вузькому, конкретному значенні — торгова та фінансова політика абсолютиських держав 16-18 ст. та відповідна ідеологія.

Монотеїзм - віровчення про існування єдиного Бога, Творця всього суцього, видимого і невидимого, творіннями якого є всі інші істоти, як духовні так і фізичні. Зазвичай монотеїсти приписують Богу риси досконалості, такі як всемогутність, всюдисущність, всезнання, а також найвище благо в етичному розумінні.

Натуралізм – світогляд, заснований на уявленні, що усе суще є проявом Природи і існує за законами Природи. Вона є Найвищим Законодавцем для усього суцього.

Націоналізм — специфічний стан свідомості частини етносу і соціально-психологічних орієнтацій людей, а також сполучені з ними ідеологія, теорія і соціальна практика.

Нормативізм — правова доктрина, яка розглядає право виключно як об'єктивну форму. Засновником позитивізму є австрійський юрист Ганс Кельзен (1881—1973).

Олігархія — політичний режим, за якого влада (політична, економічна та ін.) належить невеликій кількості осіб (військовим, фінансистам тощо).

Охлократія (грец. — натовп, маса) — влада. Одна з крайніх форм демократії, влада найнижчих, декласованих верств та прошарків населення.

Патріархальна сім'я - велика сім'я, яка включала в себе 2-3, а іноді і 4 покоління, з неподільною владою її глави-батька.

Перегринське право – складова частина римського права, норми якого регулювали відносини між перегринами (іноземцями) та між ними і римськими громадянами.

Поліс — місто-держава, міська громада, особлива форма соціально-економічної та політичної організації суспільства, типова для Стародавньої Греції та Риму. Зазвичай під полісом розумілося не поселення як таке, а насамперед міська громада, колектив громадян певного міста. Територія полісу складалася з міста (або міст) та сільської округи (хори), з розташованими на ній землеробськими поселеннями.

Політія - змішана форма правління, яку запропонував у своєму вченні Арістотель, де править більшість в інтересах загальної користі.

Позитивізм (лат. — позитивний) — парадигмальна гносео-методологічна установка, відповідно до якої позитивне знання може бути отримане як результат суто наукового (не філософського) пізнання.

Постулат (від лат.) – твердження, припущення, що його при побудові наукової теорії приймають без доказів як вихідне, аксіома. Постулат не потребує доведення, а витікає з фактів, систематичних та практичних (емпіричних) пояснень.

Прагматизм — доктрина або, скоріш, світогляд, що ставить усе знання і правду у пряме відношення до життя та дії; прагматизм судить про значення ідей, суджень, гіпотез, теорій і систем відповідно до їхньої здатності задовольнити людські потреби та інтереси у соціальний спосіб.

Право - це система загальних загальнообов'язкових, формально-визначених правил поведінки, які встановлюються, охороняються і гарантуються державою з метою врегулювання найважливіших суспільних відносин.

Прагматик — послідовник, прихильник прагматизму як філософської системи.

Пріоритет – першість у відкритті, винаході, висловленні ідеї; переважне право, значення чогось.

Превентивний — запобіжний; той, що випереджає дії суперника.

Релігійно-міфологічний світогляд – світобачення і світосприймання давніх людей, яке базувалося на поєднанні релігійних вірувань з міфологією.

Рецепція римського права – пристосування норм римського рабовласницького права для регулювання феодальних відносин.

Сакральний - священний, релігійно обґрунтований.

Секуляризація (лат.) — це процес змін у взаємовідносинах релігії з суспільством у напрямку звільнення від релігійного впливу. Також перетворення церковної власності на державну власність, вилучення чого-небудь з відання церкви

Станово-представницька форма правління – одна із монархічних форм правління, при якій влада глави держави певною мірою обмежувалась діяльністю станово-представницьких установ (генеральних штатів, сейму, рейхстагу тощо).

Солярії – мешканці „міста Сонця" в утопічній державі Т. Кампанелли.

Суверен - єдиновладний правитель держави доби середньовіччя.

Суспільство — організована сукупність людей, об'єднаних характерними для них відносинами на певному ступені історичного розвитку. Суспільство — також соціальна самодостатня система, заснована на співпраці людей і зі своєю власною динамічною системою взаємозв'язків його членів, об'єднаних родинними зв'язками, груповими, становими, класовими та національними відносинами. Термін суспільство іноді заміняють запозиченим з латинської мови словом соціум. У кожному суспільстві є свої власні суб'єкти соціального спілкування — особа, сім'я, клас, група, нація, держава та інші.

Теократія (грец. – боговладдя) — форма державного правління, за якої політична влада належить духовенству або главі церкви. Передбачає ототожнення світської і духовної влад, регламентацію функціонування держави та її інституцій, усього суспільного життя панівною релігією та її інституціями.

Теологія – наука про релігійні вчення. Одним з основних методів теології з найдавніших часів і до нашого часу залишається дослідження і осмислення священних текстів відповідних віровчень, а також коментарів до них, які були зроблені відомими богословами в різні часи.

Тимократія — форма правління військових. Є однією з форм олігархії

Томізм – релігійно-філософське вчення послідовників Фоми Аквінського.

Тоталітаризм (лат.) — той, що охоплює усе в цілому. Форма панування, що регламентує всі сфери суспільного існування, а також не визнає незалежність від держави (державної влади) таких окремих сфер приватного і суспільного життя, як — економіка (господарство), релігія, виховання, сім'я, тощо.

Тотальність – всезагальність, повнота, всеосяжність охоплення всіх сторін дійсності

Уніфікований – єдиний, приведений до чогось спільного.

Утилітаризм (від лат. - користь, вигода) – прагнення мати перш за все власну вигоду, користь, зиск. Утилітаризм — багатозначний термін. Ідеалістичне філософсько-етичне вчення, в основі якого лежить оцінювання речей, предметів, процесів, явищ з точки зору їх корисності, можливості їх використання для досягнення цілей і задоволення потреб; зародилося у Великій Британії в XIX ст.

Утопія (грец. — «місце, якого немає») — фантазія, вимисел, мрія, що не збувається. Термін «утопія» вперше з'явився у творі Томаса Мора (так в його творі називався острів, на якому було створено ідеальне суспільство).

Утопічний комунізм - ідеал суспільного ладу з усупільненими формами співжиття. Починаючи з XIX ст. ідея утопічного суспільства загальної рівності та свободи, а також вчення про таке суспільство.

Утопічний соціалізм — суспільство (суспільний лад), що живе за утопічними принципами, тобто такими, що не можуть існувати в реальному житті.

Уява – фантазія, творча здатність людини до утворення нових образів та ідей.

Фаталізм (фр., від лат., наперед визначений долею) –релігійно-ідеалістичний світогляд, який визнає панування над людиною й суспільством сліпих, невідворотних сил, що нібито наперед визначають їхню долю.

Юрисдикція – коло питань, які відносяться до компетенції певної установи чи органу держави; компетенція судових органів з розгляду цивільних, кримінальних та інших справ; коло справ, які даний суд має право розглядати й вирішувати.

РОЗДІЛ 5. ПЕРЕЛІК ОСНОВНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ ДО ВСІХ ТЕМ КУРСУ:

1. Демиденко Г.Г. Історія вчень про державу і право: курс лекцій. Х.: Право, 2013. 414 с.
2. Зозуля Є. В., Туренко О. С., Іванов І. В. Історія вчень про державу і право : навч. посіб. Херсон: «Олді-Плюс», 2018. 308 с.
3. Тетарчук І.В. Історія вчень про державу і право. Навч. посібник для підготовки до іспитів. Київ: Центр учбової літератури, 2019. 184 с.
4. Історія вчень про державу і право: підручник / за ред. проф. Г. Т. Демиденка, проф. О. В. Петришина. Х.: Право, 2014. 528 с.
5. Історія вчень про державу та право: навчальний посібник для підготовки до іспитів. К.: «Центр учбової літератури», 2013. 184 с.
6. Кормич А. І. Історія вчень про державу і право: навч. посібник. 4-те вид., доповн., у 2-х част. Київ : Алерта, 2015. 416 с.
7. Мироненко О.М. Історія вчень про державу і право: навч. посіб, К.: ВЦ «Академія», 2010. 456 с.
8. Мірошніченко М. І., Мірошніченко В. І. Історія вчень про державу і право: Навчальний посібник. К.: Атіка, 2007. 224 с.
9. Орач Є.М. Історія політичних і правових вчень: навчальний посібник К.: Атіка, 2005. 560 с.
10. Орленко В. В. Історія вчень про державу та право: посіб. для підготов. до іспитів К.: Вид. ПАЛІВОДА А. В., 2007. 204 с.
11. Осауленко О.І. Історія вчень про державу і право: посібник для підготовки до іспитів. Київ : Ліпкан О.С., 2010. 196 с.
12. Саветчук Н.М. Історія вчень про державу і право: навчально-методичний посібник для студентів II- курсу денної та заочної форми навчання. Івано-Франківськ: Прикарпатський національний університет імені В. Стефаника, 2011. 132с.
13. Світова класична думка про державу і право: навч. посібник. К.: Юрінком Інтер, 1999. 400с.
14. Трофанчук Г. І. Історія вчень про державу і право: навч. посіб. для дистанц. навчання. К.: Ун-т «Україна», 2004. 210 с.
15. Шульженко Ф. П. Історія політичних і правових вчень.: підручник. К.: Юрінком інтер, 2007. 464 с.
16. Андрусяк Т. Шлях до свободи (Михайло Драгоманов про права людини)/Т.Андрусяк. Львів: Світ, 1998. 192 с.
17. Андросюк М. Гетьман Іван Мазепа як культурний діяч. К.: Обереги, 1991
18. Арістотель. Політика. К.: Основи, 2000. 239с.
19. Астаф'єв А. Трансформація суспільно-політичних поглядів І. Франка. *Молода нація, альманах*. 1996. № 4. С.5-19.
20. Баскин Ю. Я. Кант. М.: Юрид. лит., 1984. 88 с.
21. Бачинін В. А. Філософія права: підручник. Харків, 2002.
22. Безродний Є. Ф. Світова класична думка про державу і право: навч. осібник. К., 1999.
23. Берко П. Еволюція філософсько-політичних поглядів Івана Франка. Борислав, 2001. 120 с.
24. Боргош Ю. Фома Аквінський. М.: Мысль, 1975. 126 с.
25. Гвоздовський В. Утвердження національної ідеї в суспільно-політичних поглядах І. Франка. *Визв. шлях*. 2002. Кн.7.–С.78-85.
26. Гегель Г. В. Ф. Политические произведения. М.: Наука, 1978. 438 с.

27. Гегель Г. В. Ф. Філософія права. М.: Мысль, 1990. 524 с.
28. Гоббс Т. Левиафан или материя, форма и власть государства церковного и гражданского. М., 1936.
29. Горбач Н.Я. Філософські переконання Івана Франка. Львів: Каменяр, 2006. 112 с.
30. Горфункель А. Х. Томмазо Кампанелла. М.: Мысль, 1969. 247 с.
31. Грушевський М. С. Хто такі українці і чого вони хочуть. К.: Т-во "Знання" України, 1991. 240 с.
32. Дворцов А. Жан-Жак Руссо. М.: Наука, 1980.-109 с.
33. Донцов Д. Дух нашої давнини. Дрогобич: Відродження, 1994. 122 с.
34. Драгоманов М. Чудацькі думки про українську національну справу. Історія філософії України: Хрестоматія. К.: Либідь, 1993.
35. Драгоманівський збірник "Вільна спілка" та сучасний конституціоналізм / За ред. Т. Андрусяка. Львів: Світ, 1996. 254 с.
36. Драгоманов М. П. Вибране. К.: Либідь, 1991. 682 с.
37. Іванишин П. Держава у творчості Івана Франка і Тараса Шевченка : політичний дім національної екзистенції. *Визвольний шлях: суспільно-політичний, науковий та літературний місячник*. 2007. №2. С.35-48.
38. Іларіон Київський. Слово про закон і благодать. Історія філософії України: Хрестоматія. К., 1993
39. История политических и правовых учений: Хрестоматия для юридических вузов и факультетов / Сост. и общ. ред. Г. Г. Демиденко . Харьков: Факт, 1999. 518 с.
40. Кармазина М.С. Ідея державності в українській політичній думці (кінець ХІХ- початок ХХ МТ.) / М.С. Кармазина К., 1998. 350 с.
41. Козак С. Концепція слов'янської федерації у програмі Кирило-Мефодіївського братства. *Золоті ворота*. 1992. Вип.2. С.72-83.
42. Констан Б. О свободѣ древних в ее сравнении со свободой у современных людей. *Полис*. 1993. № 2. С.34-38
43. Конфуций. Уроки мудрости: Сочинения. Харьков: ЗКСМО-Пресс. Фолио, 1998. 958 с.
44. Копиленко О. Л. "Українська ідея" М. Грушевського: історія і сучасність. К.:Либідь. 1991.-182 с.
45. Костомаров М.І. Книги буття українського народу. Дві руські народності.Історія філософії України: Хрестоматія. К.: Либідь, 1993.
46. Крестовская Н. Н. История учений о государстве и праве: Курс лекций. Харьков: Одиссей, 2007. 376 с.
47. Литвинов В.Д. Исторические взгляд Станислава Ориховского. *Человек и история в средневековой философской мысли русского, украинского и белорусского народов*: Сб. научн. тр. К: Наук, думка, 1987.
48. Макиавелли Н. Государь. Рассуждения о первой декаде Тита Ливия. О военном искусстве / Предисловие, комментарий Е. И. Темнова. М.: Мысль, 1996.639 с.
49. Монтескье Ш. О духе законов. М.: Мысль, 1999. 672 с.
50. Павличко Д. Іван Франко – будівничий української державності: вступ. Стаття. Будівничий української державності: хрестоматія політологічних статей Івана Франка / упор. Д.Павличко. К.: Вид. дім „Києво-Могилянська академія”, 2006. 640 с.
51. Пам'ятки суспільної думки України (ХVІІІ - першої половини ХІХ ст.): Хрестоматія / За ред. А. Г. Болебруха. Дніпропетровськ: Вид-во Дніпропетр. ун-та. 1995. 488 с.
52. Пашук А.І. Суспільний ідеал І. Вишенського. Від Вшпенського до

- Сковороди: 36. наук. пр. К.: Наук, думка, 1982. 264 с.
53. Платон. Держава. К.: Основи, 2000.
 54. Себайн Д. Г. Історія політичної думки: /Пер. з англ. Д.Г.Себайн, Т.Л.Торсон. К.: Основи, 1997. 838 с.
 55. Світова класична думка про державу і право: Навч. посібник. К., 1999.
 56. Семенов В. Г. Формування ідеї громадянського суспільства та правової держави в західноєвропейській філософії XVII—XVIII століть. К., 1995.
 57. Сергієнко Г.Я. Т.Г.Шевченко і Кирило-Мефодіївське товариство. К.: Наукова думка, 1983. 204 с.
 58. Скаун О. Ф. Политическая и правовая мысль на Украине (1861-1917). Харьков, 1987. 167 с.
 59. Сокурєнко В. Г. Демократические учєння о государстве и праве на Украине во второй половине XIX века. Львов, 1966.
 60. Станіслав Дністрянський — світоч української правової науки: Матер. наук. конф. Юридичного ін-ту ТАНГ, присвяченої річниці з дня народження академіка Станіслава Дністрянського. Тернопіль, 1999.
 61. Стецюк П. Станіслав Дністрянський як конституціоналіст. Львів, 1999.
 62. Токвиль А. Демократія в Америці: Пер. с фр./А.Токвиль. М.: Прогрєсс. 1992.544 с.
 63. Толочко П.П. Традиції державно-політичного розвитку в Україні. Толочко П.П. Від Русі до України. К., 1997.С. 33-45.
 64. Українська ідея. Історичний нарис / В.Ф.Солдатєнко, В.П. Крижанівський, Ю.А. Левєнець та ін. К., 1995. 131 с.
 65. Філософія права: Навч. посібник / За ред. О. Г. Данільяна. К., 2002.
 66. Франко І. Суспільно-політичні погляди М.Драгоманова. Зібр. тв.: у 50 т. К.: Наукова думка 1986. Т. 45.1986.С.423-438.
 67. Франко І. Вибрані суспільно-політичні твори і філософські твори. К., 1956.
 68. Цицерон Марк Тулій. Про державу. Про закони. Про природу богів. К.: Основи, 1998. 380 с.
 69. Шульженко Ф. П. Держава і право в суспільно-політичній думці України: основні етапи розвитку. К., 1995. 540 с.